

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἑλα εν γένει τὰ Σχολεῖα (1932).
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ 1945 :

Διὰ τοὺς ὀκτώ μηνάς (Μάϊος-Δεκέμβριος)
Δρ. 1300. Κατὰ τετραμηνίαν Δρ. 700.
Κατὰ φύλλον Δρ. 50.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἀποσώπων: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σουλταμβέτου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας». Τηλέφ. 55.586

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΒΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1945

Ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ ἀρχίζει τὸν Μάϊον, θὰ περιλάβῃ φυλλάδια, δωδεκάσελιδα ἢ ὀκτασελίδα, ὀκτὼ μόνον μηνῶν.

Παλαιὸι Τόμοι, ἅπτεροι, τιμῶνται ἀπὸ Δρ. 1500 ἑκαστος καὶ ἄνω.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἑλθον τὸ ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ Δρ. 200

Περίοδος Γ'. — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 9 Ἰουνίου 1945

Ἔτος 67ον — Ἀριθ. 6

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE —

ΠΡΟΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

—Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Καὶ ἡ Ἀγορά ἔπου τὰ δοξασιμένα στόματα εἶχαν ἀνοίξει, ἀφήνοντας νὰ ξεχυθεῖν κύματα ἀθάνατης εὐγλωττίας... Καὶ ἡ Παλαίστρα ἔπου ἀργότερα τὸ γυμνασιμένο σῶμα μου θὰ μοῦ χάριζε τὸν κότινο, ποῦ γιὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι πολυτιμότερος κι' ἀπὸ ἀδαμαντοκόλλητη κορώννα. Καὶ τὸ Λύκειο, καὶ οἱ Στόες, τὸ καταφύγιο τῶν σοφῶν, καὶ τὸ ἀναρίθμητο πλῆθος τῶν ἀγαλμάτων, τοῦ γέλαστοῦ Ἑρμῆ, τοῦ ἀποθεωμένου Ἡρακλῆ, κι' οἱ ἀνδριάντες τῶν στρατηγῶν, τῶν ρητόρων κι' ἑλθὼν ὅσοι εἶχαν συντελέσει στὸ μεγαλεῖο τῆς πατρίδας μου... Καὶ μαζὶ μ' ἑλα τοῦτα ἡ χαρὰ ποῦ θ' ἀνακατεῦσθον κι' ἐγὼ στὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων καὶ θὰ ζούσα τὴν ἔντονη ζωὴ τους, ἐγὼ τὸ ἄξεστο χωριότοπλο, ποῦ δὲν εἶχα μιλήσει σὲ πιδ πολλοὺς ἀπὸ ὀκτὼ-ἑννέα ξένους ἀπὸ τότε ποῦ θυμόμουν τὸν ἑαυτὸ μου.

Τέλος πάντων ἔγινα δέκα χρόνων. Ἐφτάσε ἡ ἐποχὴ, ποῦ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση ποῦ εἶχαν πάρει, οἱ γονεῖς μου θὰ μ' ἀποχωρίζονταν. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς συζητήσεις καὶ φαξίματα, ὁ πατέρας μου ἀποφάσισε νὰ μὲ στείλῃ στοῦ Λύσι, ἐνὸς δασκάλου πολὺ φημισμένου στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἡ μεγαλύτερη δυσκολία ἦταν νὰ βρεθῆ τὸ σπίτι ἔπου θὰ ἔμενα οἰκότροφος κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ πήγαινα κάθε μέρα στὸ σχολεῖο. Θέλοντας νὰ δεδαιωθῆ γιὰ τὴν ἠθική καὶ γιὰ τὴν καλωσύνη τῶν ἀνθρώπων ποῦ θὰ μὲ δέχονταν στὸ σπίτι τους, ὁ πατέρας μου ἀργησε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασή

του. Ὁ παππούς μου πῆγε μαζὶ του στὴν Ἀθήνα. Συμβουλευτήκαν τοὺς φίλους τους, πῆραν πληροφορίες γιὰ ἑλα τὰ σπίτια ποῦ τοὺς ἐπρότειναν, καὶ στὸ τέλος εἶχαν τὴν τύχη νὰ βροῦν μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια ποῦ τὸ σπίτι τῆς ἦταν κοντὰ στὸ σχολεῖο τοῦ Λύσι. Ἐκεῖ θὰ μὲ δέχονταν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλες, καὶ θάβρισκα καὶ οἰκογενειακὴ περιποίηση καὶ καλὰ παραδείγματα.

Δυὸ γυναῖκες ἀποτελοῦσαν τὴν οἰκογένεια αὐτή. Ἡ μιὰ ἦταν μιὰ φτωχὴ χήρα μὲ ἄσπρα μαλλιά, μὲ

Ὁ Λύσις, καθισμένος στὴν ἔδρα του, κρατοῦσε τὴ λύρα...

καμπουριασμένη ράχη, καὶ ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἑγγονή της, μιὰ κοπέλλα δεκαῆξη μὲ δεκαεπτὰ ἔτων. Ὁ γιὸς τῆς χήρας, ὁ Θεαρῖων, ἦταν γλύπτης καλὸς μὰ δχι ὀνομαστός. Πεθαίνοντας ἀφήσε στὴν κόρη του, ἀντὶ γι' ἄλλη περιουσία, δυὸ τρία μαρμαρίνα ἀγάλματα καὶ μερικὰ ἀγγεῖα. Ἀπὸ μικρὸ καριτσάκι ὁ γλύπτης εἶχε μάθει τὴν κόρη του νὰ μεταχειρίζεται τὸ πινέλο, καὶ ὅταν οἱ δυὸ φτωχὲς γυναῖκες ἀπέμειναν μονάχες τους καὶ χωρὶς χρήματα, ἡ μικρὴ Γλυκέρα ἀποφάσισε νὰ βοηθήσῃ τὴ γιαιγιά της μὲ τὴ ζωγραφικὴ τῆς τέχνης. Ἐπειδὴ δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ κάνῃ δικὰ της ἔργα, ἀφιερῶθηκε στὸ χρωμάτισμα τῶν ἀγαλμάτων, ἀρχίζοντας ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ πατέρας της. Ὅπως ἔβριε, παιδιὰ μου, στὴν πατρίδα μου, σπάνιο εἶναι νὰ ἴδῃ κανεὶς ἔξω ἀγάλμα μὲ τὴ φυσικὴ καὶ ὀμοίομορφη ἀσπρίλα ποῦ ἔχει τὸ μάρμαρο ἢ ἡ πέτρα. Ἀφοῦ ὁ καλλιτέχνης τοὺς δώσῃ τὸ τελευταῖο δούλεμα, ἀφοῦ σκαλίσῃ τὰ χαρακτηριστικὰ του καὶ δώσῃ ἔκφραση στὸ πρόσωπο τοῦ μαρμαρίνου παιδιοῦ του, τὸ ἐμπιστεύεται στὸ ζωγράφου. Κι' ἐκεῖνος ἀρχίζει νὰ βάψῃ ἑλα τὰ μέρη ποῦ παρασταίνον τὴ σάρκα μ' ἑνα ἑλαφρὸ ρόδινο χρῶμα, τόσο ἀμυδρὸ, ὥστε μόλις φαίνεται, εἶναι ὅμως ἀρκετὸ νὰ δώσῃ στὴν εὐαίσθητη πέτρα τὴ θέρμη καὶ τὴ γλυκεῖα δροσεράδα τῆς ζωῆς. Τὰ μαλλιά τὰ βάφει μ' ἑνα χρῶμα πιδ σκοῦρο, κοκκινόμαυρο, ἀνάλογο μὲ τὸ χρῶμα τῶν τσουλουφιῶν ποῦ στολίζουν τὸ μέτωπο τὸ δικό σου, Ἀμύγτα. Τὸ χρῶμα αὐτὸ εἶναι σὰν μιὰ ἀντίθεση στὸ μονότονο τῆς ἐπιδερμίδας καὶ δίνει ἀκόμη πιδ ἔντονη τὴν ἐντόπιση τῆς ζωῆς. Ἄλλοτε ζωγραφίζει τὸ ἱμάτιο καὶ τὸ χιτῶνα μὲ λαμπρὰ χρῶματα, ἄλλοτε τ'

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Πάρε το δρόμο του μύλου, απάντησε ο Ντίκ στον ίδιο τόνο. Θα σε βγάλω στο Γίλλ - Φέρω. Και τότε εκεί, ξαναρωτάς πάλι.

Και χωρίς να γυρίσει το κεφάλι του εξηκολούθησε να τρώει. Όμως για μια στιγμή έπηρε το μάτι του το παιδί που τρέγαν Τζών, να γλυστράει κρυφά έξω από τη σάλα.

— Μπα, είπε ο Ντίκ από μέσα του, αυτός είναι σαν και μένα στα χρόνια! Και με είπε: «Καλό μου αγόρι»; Που να τζερα να τον προσέξω τον κατεργάρη; δεν πειράζει όμως, γιατί αν περάσει από το δάλτο, θα τον προλάβω στο δρόμο, και θα του τραθήξω τ' αυτιά.

Μισή ώρα αργότερα ο Σέρ Ντάνιελ έδωσε το γράμμα για το Μόντ Χάουζ. Λίγο πιο ύστερα από την αναχώρηση του Ντίκ, ήρθε ένας διαστεικός αποσταλμένος από το Λόρδο Ρίσιγγαμ.

— Σέρ Ντάνιελ, είπε ο αποσταλμένος, χάνεις μια μεγάλη ευκαιρία με την πίστη μου. Η μάχη ξανάρχισε σήμερα τα ξημερώματα. Χτυπήσαμε την εμπροσθοφυλακή και σκορπίσαμε την δεξιά τους πτέρυγα. Η μάχη κρατάει ακόμα καλά μανάχα στο κέντρο. Αν είχαμε τη δικιά σου βοήθεια, θα τους ρίχναμε όλους μέσα στο ποτάμι. Μά γιατί, αρχοντά μου, να μείνεις τελευταίος; Αυτό δεν σου ταιριάζει καθόλου.

— Όχι, είπε ο αρχοντας. Αυτή τη στιγμή ξεκινάει κι' εγώ. Σέλντεν, δόσε το σύνθημα. Έρχομαι άμέσως μαζί σου, Σέρ. Μόλις πριν δυο ώρες ήρθαν οι πιο πολλοί από τους στρατιώτες μου. Δεν μπορούσα να βιαστώ. Καλό είναι να σηπρουνίζης το άλογο, μα καμιά φορά το σκοτώνεις μ' αυτό τον τρόπο. Έμπρός, παιδιά!

Μόλις άκούστηκε το σύνθημα, απ'

βλες της μεριές ξεχύθηκαν στον κεντρικό δρόμο οι άνθρωποι του Σέρ Ντάνιελ, και μπήκαν στη γραμμή μπροστά στο πανδοχείο. Είχανε κοιμηθή με τα έπλα στο χέρι, και με σελωμένα άλογα, κι' έτσι σε λίγα λεπτά της ώρας καμιά εκατοστή

που θα σ'ε βοηθήσει, είπε σε λίγο. — Είναι πρώτης γραμμής, πραγματικά, είπε ο αποσταλμένος, αυτό όμως με στενοχωρεί πιο πολύ, που δεν ξεκινήσατε νωρίτερα.

— Μά, είπε ο αρχοντας, τί θέλατε δηλαδή; Στη γιορτή πάει κανένας πρώτος, και στον καυγά τελευταίος και ανέθηκε σε' άλογο του. Πώς; τί είναι πάλι αυτό; Τζών! Τζαννίνα! Μπα! Μά τον τίμιο Στρουρό! που είν' αυτή; Ξενοδόχε, που είναι κείνο το κορίτσι;

— Ποι κορίτσι, Σέρ Ντάνιελ; φώναξε ο ξενοδόχος. Δεν είδα κανένα κορίτσι!

— Γι' αγόρι το πήρες, ξεμωραμένο! φώναξε ο αρχοντας. Δεν το κατάλαβες πως ήταν ένα καλιοκόριτσο; Έκείνη που φορούσε τέ βυσσινά μαγδάλα, και που δεν ήπιε παρά μονάχα νερό, πές μου, καμπόνηρε, που είναι;

— Δεν ξέρω, με τους Άγιους! Τόν φωνάζατε Τζών, είπε ο ξενοδόχος. Δεν πήγε το μυαλό μου σε κακό. Έφυγε. Τόν... την είδα μέσ' στο σταβλό, πριν από μια ώρα να σελλάωνη ένα σταχτι άλογο.

— Μπα, που να πάρη ή όργη! φώναξε ο Σέρ Ντάνιελ, το καλιοκόριτσο έβριζε για μένα πεντακόσιες λίρες, κι' άπάνω.

— Αρχοντά μου, παρατήρησε ο αποσταλμένος με ύφος παιρακτικό. Την ώρα που εσύ ξεφωνίζεις εδώ για πεντακόσιες λίρες, κάπου άλλο παίζεται ή τόχη της Άγγλίας.

— Σωστά, φώναξε ο Σέρ Ντάνιελ. Σέλντεν. Ξεχώρισέ μου ξηνη τοξότες, κυνηγήστε την. Δεν με νοιάζει πώς θα κοστίσω αυτό. Φτάνει στην επιστροφή μου, να τη βρω στο Μόντ Χάουζ. Βάλτο καλά, μέσ' στο κεφάλι σου. Και τώρα, Σέρ, άς ξεκινήσουμε.

Και ο στρατός προχώρησε καλπάζοντας, ενώ ο Σέλντεν και οι ξηνη άνθρωποι του μένανε πίσω στον κεντρικό δρόμο του Κέττλεϋ, ανάμεσα στους χωριάτες, που τους κοιτάζανε με περιέργεια.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ένας από τους περιφημούς μορφασιούς του Μπέμπη

πολεμιστές και τοξότες, καλά άρματωμένοι, γυμνασμένοι, στέκονταν στη γραμμή, έτοιμοι να ξεκινήσουν. Το κύριο μέρος του στρατού φορούσε τη στολή του Σέρ Ντάνιελ, βυσσινιά και μπλέ, πράγμα που τους ξεχώριζε από τους άλλους στην παράταξη. Οι καλύτερα όπλισμένοι ήταν στην πρώτη σειρά και στην άκρη της γραμμής που μόλις φαινότανε, έρισκονταν όσοι είχανε έρθει την προηγούμενη νύχτα. Ο Σέρ Ντάνιελ κάταζε με περηφάνεια το στρατό του.

— Αυτός είναι ο γενναίος στρατός

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β' ΣΤΟ ΒΑΛΤΟ

Ήτανε πάνω κάτω ξηνη ή ώρα, κείνο το μαγιάτικο πρωινό, όταν ο Ντίκ, πηγαίνοντας με το άλογο για το Τένσταλ, άρχισε να κατεβαίνει στο βάλτο. Ο ουρανός ήτανε καταγάλανος. Ένα ανάλαφρο αγεράκι φυσούσε κι' έκανε τα φτερά του ανεμόμυλου να γυρνάνε αδιάκοπα. Οι ίτιές που άπλώνονταν άπάνω στο δάλτο, όπως ήτανε δλόασπρες και σάλευαν στο φύσημα του αγέρα, μοιάζανε σαν χωράφι σπαρμένο σιτάρι. Είχε περάσει όλη τη νύχτα πάνω σε' άλογο, όμως ή καλή του καρδιά, και το γερό του κορμί, τον κάνανε να προχωρή εύθυμα.

Το μονοπάτι πήγαινε δλο προς τα κάτω, κι' έτσι ο Ντίκ γυρίζοντας το κεφάλι του, δεν έβλεπε τίποτα πιά, εκτός από τον ανεμόμυλο του Κέττλεϋ, και μπροστά του πολύ μακριά ακόμα, την άκρη του δάσους του Τένσταλ. Από τις δυο μεριές άπλώνονταν χωράφια, γεμάτα από ίτιές και καλαμιές, που άργούσαν στον αγέρα, και από νερόλακκους κι' επικίνδυνους δάλτους, πουχαν το πράσινο χρώμα, που ξεγελούσε τον ανύποπτο διαβάτη. Το μονοπάτι προχωρούσε ίσια μέσα στο δάλτο. Ήτανε πολύ παλιό, φτιαγμένο από Ρωμαίους στρατιώτες. Με το πέρασμα του καιρού, είχε χαλάσει σε πολλές μεριές, και κάθε εκατό γυάρδες ήτανε βουλαγμένο μέσα στα στεκούμενα νερά του δάλτου.

Πάνω κάτω ένα μίλλι μακριά από το Κέττλεϋ, ο Ντίκ έφθασε σε μια ρηχή μεριά του δάλτου, όπου ο δρόμος ήτανε χαλασμένος. Εκεί οι καλαμιές κι' οι ίτιές, σκόρπια φυτρωμένες, μοιάζανε σε μικρά νησάκια, και ζαλίζανε το μάτι. Ο κίνδυνος ήτανε μεγάλος. Ένας ξένος, που δε θάξερε το μέρος, μπορούσε να πάθαινε κακό. Ο Ντίκ σκέφτηκε με κάποια λύπη, πως δεν είχε δώσει καλές οδηγίες στο παιδί έκείνο. Όσο για τον έαυτό του, ρίχνοντας με ματιά πίσω στο Κέττλεϋ, όπου τα φτερά του ανεμόμυλου φαινότανε μαύρα πάνω στο γαλάζιο ουρανό, και μια ματιά μπροστά στο δάσος του Τένταλ, κατατοπιστηκε άρκετά, και προχώρησε με πεποίθηση μέσα στα νερά που φτάνανε ως τα γόνατα του άλόγου του, τόσο σίγουρος, σαν να περπατούσε σε ίσιο δρόμο.

Στά μισά του δρόμου και άκριβώς εκεί, που το μονοπάτι ανέβαινε κι' έβγαινε από το δάλτο, άκουσε δεξιά του ένα μεγάλο ανάκατωμα μέσα στα

νερά, και είδε ένα σταχτι άλογο χωμένο ως την κοιλιά στη λάσπη, να παλέβη ακόμα σπασμωδικά. Την ίδια στιγμή, το φτωχό ζώο σε ναχε μαντέψη την παρουσία κάποιου, άρχισε να χρεμετίζει πιο δυνατά. Τα μάτια του ήτανε ματωμένα και φάερωσαν ένα τρελλό φόβο, και καθώς τεντωνότανε και βούλιαζε μέσα στη λάσπη, σύνεφα από έντομα πετούσανε από πάνω του και βουίζανε στον αγέρα.

— Αλλοίμονο, σκέφτηκε ο Ντίκ, μήπως χάθηκε το κακόμοιρο το παιδί; Αυτό είναι τ' άλογο του, σίγουρα, ένα γερό σταχτι άλογο. Όχι! καημένο μου ζώο, μη με κοιτάς έτσι αξιολόγητα! Εγώ θα κάνω ό,τι πρέπει για να σε βοηθήσω. Δε θα σ' αφήσω να βασανιστής.

Κι' έτοιμάζοντας το τόξο του, έριξε ένα βέλος που τρύπησε το κεφάλι του άλόγου.

Ύστερα από αυτή τη σκληρή μά και ευσπλαχνικά πράξη, ο Ντίκ εξακολούθησε το δρόμο του με το μυαλό πιο ξάστερο, φάχνοντας γύρω να βρη κανένα σημάδι από κείνον που πέρασε αυτό το δρόμο πριν από αυτόν, και στάθηκε λιγότερο τυχερός.

— Θαπρεπε να του τα εξηγουσα καλύτερα, σκέφτηκε, γιατί φοβάμαι πως χάθηκε μέσα στο δάλτο.

Μά, άκριβώς τη στιγμή που σκεφτότανε αυτά, άκουσε να φωνάζουνε

ΕΝΑ ΕΞΥΠΝΟ ΠΑΙΔΙ

ΙΝΔΙΑΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5'

Και πάλι ο βασιλιάς γελάει

ΛΑ λοιπόν, βόηθα! φώναξε ο Ράμας στον καμπούρη ζητιάνο, που έσκυβε για να τον ξεθάψη.

Και σε λίγο, βγαλμένος από το λάκκο του, ο κατάδικος στεκόταν μπροστά στο σωτήρα του, δρόθος κι' ίσιος σε λαμπάδα, γιατί, καθώς ξερούμε, την καμπούρα του την είχε γιατρέψει προ πολλού ή Δωδεκακέφαλη Θεά.

— Βλέπεις, καλέ μου άνθρωπε; δεν σου είπα ψέμμα...

— Βλέπω, παιδί μου, βλέπω. Με βοηθά; τώρα και μένα, να κάμω το ίδιο και να γιατρευτώ;

— Άκουσ εκεί! "Ελα, πήδα μέσα στο λάκκο κι' εγώ σε σκεπάξω...

Αυτό έγινε. Και σε λίγο, στη θέση του εξυπνου Ράμα, βρισκόταν θαμμένος ο καμπούρης ζητιάνος, με το κεφάλι μόνο απέξω—ένα κεφάλι που δεν είχε κουκούτσι μυαλό... «Καλά σ' έχω!» είπε μέσα του ο Ράμας. Και γύρισε τροχάλα στο παλάτι.

— Πώς; άπόρησε ο βασιλιάς άμα τον είδε. Δε σ' έθαψαν οι στρατιώτες μου το πρωί;

— Οι στρατιώτες σου βέβαια μ' έθαψαν, άποκρίθηκε ο Ράμας, και βλέπεις ακόμα τα χώματα στη φορεσιά μου. Αλλά ένας καλός άνθρωπος, μη ξέροντας πως έπρεπε να μείνω στο λάκκο πέντε μέρες, μ' εξέθαψε ύστερ' από πέντε μόνο ώρες!

Και διηγήθηκε στο βασιλιά όλη την ιστορία, χωρίς να του κούψη το παραμυθό. Ο βασιλιάς, που άκουγε στην άοχη θυμωμένος, στο τέλος γέλασε με την καρδιά του. Και συχώρεσε πάλι το γελοιοποιό, όπως πάντα.

— Είσαι τετραπέρατος, του είπε. Μόνο προσέξες καλά, μη με ξαναθυμώσης, γιατί αυτή τη φορά δεν έχει; θα διατάξω τους στρατιώτες μου να σε άποκεφαλίσουν μπροστά μου, και να ιδούμε ποιός καμπούρης ζητιάνος θα βρεθή να σε σώση... Αλήθεια, εκείνος ο κακομοίρης τί φταίει; Πρέπει να στείλω να τον ξεθάψουν.

— Αυτό έτοιμαζόμουν να πω τώρα κι' εγώ, άποκρίθηκε ο Ράμας. Θα τόχα βάρος στη συνείδησή μου αν ο άνθρωπος έμενε κεί—πέρα πέντε μέρες. Μπορεί και να πέθαινε...

Ο βασιλιάς έστειλε τους στρατιώτες του να ξεθάψουν το ζητιάνο. Και στο παλάτι ξανάρχισε ή χαρούμενη ζωή.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ότος, να γράφει, και να γιορτάζει, περι-
στοιχισμένος απ' όλους τους ελληρι-
νούς θανμαστές του τόσο πολυαχιδούς
εργου του, τὰ ενενηντάχρονά του.

Έκαμες πολύ καλά, Κώστα Η. Πα-
παχαλάμπου, πού άφησες τους δι-
σταγμούς και αποφάσεις να μου στεί-
λεις τὸ πρώτο σου γράμμα. Νά, τώρα
ξέρω κι' εγώ πώς έχω ακόμα ένα φίλο
και τί λογής είναι ὁ φίλος μου
αυτός... Από τὴ συνδρομή σου περί-
σσεψαν 100 δραχμὲς πού τις κρατῶ στή
διάθεσή μου. Μ' αυτές μπορῶς να πά-
ρης ψευδώνυμο. «Ὁδηγὸς Συνδρομη-
τοῦ» δὲν ἔπαρχει. Αὐτοχάρτο και Μι-
κρά Μυστικά τυπῶν τώρα.

Νεφέλη, έλαβα τὸ ἀπὸ 24 'Ιουνίου
γράμμα σου — δεύτερο αὐτὸ — κι' εἶπα
νά στείλουν ἄμεσως τὰ φύλλα στὰ παι-
διὰ πού μου γράφεις τις διευθύνσεις
τους. Σὲ σένα όμως έσταλα εξαρχῆς, και
μάλιστα στὸ πρώτο φύλλο σου εἶχα
κι' ἀπάντηση στὸ πρώτο σου γράμμα.
Φαίνεται πὸς δὲν έλαβες τίποτα, ἀλλὰ
δὲν πειράζει, σου ξαναστέλνω φύλλα
και... ἡ ζωὴ ξαναρχίζει. Ναι, αὐτὸ
τὸ παλιὸ σου ψευδώνυμο να κρατήσης,
εἰν' ελευθερο. Ἀλήθεια, κι' εγὼ ἀπορῶ
πὸς βρέθηκες ἀξίωνα 18 χρονῶν, στή
Μεγάλη Τάξη, ἀπὸ παιδοῦλα πού σε
προτογονόρῳσα...

Ξανθὴ Περιγέλισσα, σι' ὠραίο σου
γράμμα εἶδα τὴ χαρὰ σου ὅταν ἔμαθες
τὴν ἐπανέδοσή μου, και τις περιπέ-
ταιές σου ὡς ν' ἀνακαλύψης τὸ νέο μου
γραφείο. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Ναι,
τώρα εἶσα πάλι Διαπλασσοπούλα κι'
ἐλπίζω να φαίνεσαι συχνά.

Ἀπ' ὅσα μου στέλνεις, Συναῖτε, μόνο
ένα Η. Πνεῦμα θὰ δημοσιεύσω, γιὰτι
και τὰ δυὸ ἀνέκδοτά σου εἶναι πσι-
γνωστα, οἱ δὲ Πνευματικὲς Ἀσκήσεις
παύονται σὲ Διαγωνισμό, πού θὰ εἶ-
δες ἀργότερα τὴν προκήρυξή του και
τους ὁρους του. — Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐ-
τῆ, παρακαλῶ ὅσους σκοπεύουν να
στεῖλουν Συλλογῆ, να μὴν ἀργήσουν,
γιὰτι λίγες ἔχω λάβει ὡς τώρα. Προ-
θεσμία δὲν ὄρῳσα, αὐτε ὀρίζω ἀκόμα.
Αὐτὸ θὰ τὸ κάμω ἄμα λάβω ἀρκετὲς
Συλλογές γιὰ να δημοσιεύω Ἀσκήσεις
στὰ φυλλάδιά μου, και να μὴ με μέλη
γιὰ ὅσες θὰ λάβω μόνο τις τελευταῖες
ἡμέρες τῆς προθεσμίας, πού πάντα θὰ
εἶναι μακρονή — ὡς τὸ τέλος τοῦ Σε-
πτέμβρη, π. χ., ἴσως και τοῦ Ὀκτώβρη.

Πουλί τῆς Καταιγίδος, με συγκίνηση
και με χαρὰ σ' ἐνέγραψα, δίνοντάς σου
τὸ ἴδιο αὐτὸ ψευδώνυμο πού εἶχε, πρὸ
εἴκοσι χρονῶν, ὁ ἀγαπητὸς μου πατέ-
ρας σου. Τὸν εὐχαριστῶ πάρα πολύ
πού μετέδωσε και σὲ σένα τὴν παλιά
του ἀγάπη, και γι' αὐτὸ ἐλπίζω ν' ἀνα-
δειχθῆς ἄξιος διδδοχὸς του στὸν Δια-
πλασσοτισμο, πού ἀκόμα τὸν θυμῶται...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως, διὰ τοῦς συνδρομη-
τὰς ἢ τὰδέλφια των ἔρχ. 100, διὰ τοῦς ἀγο-
ραστὰς δρχ. 200. Ὅσα ψευδώνυμα ἀπολο-
δοῦνται ἀπὸ κ. ἀνήκουν σὲ ἄγνοια, ὅσα ἀπὸ
κ. ἀνήκουν σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Ἀθάνατη Ἑλ-
λάδα, κ. (ΑΠ), Στεφάνη τῆς Λευτεριάς,
ἄ. (ΡΝ), Ρὸς Μπουμπουκάκι, κ. (ΠΜ),
Πουλί τῆς Καταιγίδος, ἄ. (ΚΧ), Δά-
φνης Ἐβορπαίος, ἄ. (ΑΖ), Θαλασσόλυ-
κος, ἄ. (ΜΚ), Δροσοῦλα, κ. (ΑΚ), Βο-
λιωτόπουλο, ἄ. (ΜΑ).

Ἀναγνώσεις Ψευδωνύμων : Χρυσὸς
Λέων, ἄ. Βασίλισσα Νεφερίτι, κ.

Ἡ Διαπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί-
λους τῆς : Ἀθάνατη Ἑλλάδα (έλαβα
τὴν ἐπιταγή σου, τὸ γράμμα σου και
τὸ κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα αὐτὸ, βλέ-
πεις, τὸ ψευδώνυμο σου ἐγκρίνω· πῆς
στὸν πατέρα σου πὸς τὸν εὐχαριστῶ
πολύ γιὰ τὴν πολυτιμὴ συνεργασία του)
Καίτην Α. Φυρίου (τὸ διόρθωσα· χαι-
ρετισμοὺς στή μαμά, τὴν παλιά Δια-
πλασσοπούλα) Θαλασσόλυκος (χαίρω
κι' εὐχαριστῶ πολύ· ἀπὸ τὰ προτεινό-
μενα ψευδώνυμα, αὐτὸ, βλέπεις, σου
ἐγκρίνω) Δάφνην Ἐβορπαίον (πολύ
κατάλληλο! με αὐτὸ θὰ δημοσιεύσω
κι' ὅσα ἐγκρίνω ἀπὸ τὰ ποιήματά σου·
γράφε μου) Δροσοῦλα (αὐτὸ μου ἄρε-
σε καλύτερα· ναι, εἶσαι μικρή, ἀλλ'
ἀφοῦ κάνεις ἀπὸ τώρα ποιήματα, στέλ-
νε μου να τὰ βλέπω και—πού ξέρεις ;
— μπορεῖ να βρῶ και κανένα καλὸ)
Βολιωτόπουλο (σὸς τὸ ἐνέκρινα και
τώρα ἔχεις ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ
συνδρομητοῦ) Ἀρσὸ Μάτι, Κορφια
τόπουλο, ἄ. Ἀγνωστην κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 303ου Διαγωνισμοῦ Ἀθ-
σεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ
μέχρι τῆς 26 'Ιουλίου, και πέραν ἀκόμη, ἐπ'
ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ.

71. Αξίγρηφος

Ὅχι μέσα, μόνον ἔξω
Μ' ἔνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
Ἄς ἐνόησῃ ὅποιος θέλει
Ἰὰ να ἰδῆ τὴν ἐξοχὴ του.
Μαῦρο Βέλος

72. Συλλαβογίγφοι

Τὸ εὐχάριστο παιχνιδι
θὰ τὸ κάνης στή στιγμή,
Δύο νότες κι' ἔνα ὄχι
— Ἄλλ' αὐτὸ στή γαλλικῆ —
Ἐάν βάλης στή γραμμῆ.
Γιλόρια

73. Στοιχειόγρηφος

Ὁψ, τί ζήτησῃ εἶν' αὐτῆ!
Δὲν ἀντέχω, με φλογίζει...
Τῆς περὶ τὴν κεφαλῆ
Και—τί θάμμα!— με δροσίζει.
Γιλόρια

74. Αἶνιγμα

Χορὸ, ἀπ' τοὺς ἐπτά, ἀρχαῖο
Δηλοῖ τὸ ἀρσενικό.
Κακό, μὰ κάποτε ἀναγκαῖο,
Εἶναι τὸ θηλυκό.
Χρυσάνθεμον

75. Ἀσπῆ

* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ὅριζοντίως : νύμφη—πηγή. Καθέ-
τως : υἱὸς τοῦ Κέκροπος Διαγωνιστῆς :

θεὰ προστάτης τῶν τοκετῶν, και ὠραῖ-
ον ἄνθος.

Ἀτίθασος

76. Χρυστογραφικὸν

- 123556 = Στάσιον μέταλλον.
24346450 = Πόλις τ. Τουρκίας.
345342 = Εἶδος φέρου.
4133456 = Ἄλλο μέταλλον.
5126 = Πόλις τ. Ἀλγερίας.
62341 = Σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ.

Χρυσάνθεμον

77—81. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάντη τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, να σχημα-
θοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα
τόσα λέξεις.

Τῆνος, νῆνος, φάρος, πῖλος, πάθος.
Γιλόρια

82. Φωνηεντόλιπον και Ἑλλιποσύμ-
φωνον ἐκ Διπλῆς Ἀρροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλι-
πον, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα Ἑλλιπο-
σύμφωνον, ἀμφότερα τύπου.

*—**

τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀναγνωστοῦν :
1) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος·
2) Πόλις τῆς Ἰταλίας· 3) Εἰς τῶν μη-
νῶν· 4) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Νικηφόρος

83. Φωνηεντόλιπον

* — π ν ς — δ π ν ς
(Λαϊκῆ παροιμία).
Χρυσάνθεμον

84. Γρίφος

τι ζ
τι ι τι η ζ ι ζ ς
τι τι ζ ζ ζ
τι ζ
Νικηφόρος

“ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ,,

Τετραδία Μικρῶν Μυστικῶν τη-
πώνονται τώρα πολυτελέστατα,
και θὰ κυκλοφορήσουν σὲ λίγες
ἡμέρες.

ΟΙΚΟΣ : “ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.,
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν
“ΑΘΑΝΑΣΙΑ,,
ΚΙ' ΑΛΛΑ 24 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ (1924-1943)
Πολυτελής μεγάλος τόμος, ἀπὸ
250 σελίδες σὲ λαμπρὸ χαρτί,
και με θαυμάσιο πορτραῖτο τοῦ
συγγραφέα στὸ ἐξώφυλλο, ἀπὸ
τὸν κ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ, πού
ἐπιμελήθηκε κι' ὅλη τὴν ἔκδοσιν.
Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ ἀθηναῖκά
βιβλιοπωλεῖα.